



PREMIUM

Martijn Walet: „Soms wacht ik een paar uur totdat het licht precies goed valt.” © Martijn Walet

Martijn uit Bladel jaagt op de mooiste vervallen gebouwen

HOOGELOON - De foto's die Martijn Walet maakt van vervallen sanatoria, theaters en villa's ademen schoonheid en rust. Maar het is een risicovolle onderneming. „Mijn vrouw wil pas achteraf horen wat ik gedaan heb.”

Anneke van Wolfswinkel 08-06-24, 10:00 Laatste update: 09-06-24, 12:44 Bron: ED

„Direct achter de plek waar ik stond met mijn camera was een afgrond van drie meter diep”, zegt Walet (46) bij een foto die is gemaakt in Georgië, een land waar hij al vaak geweest is voor zijn urbex-fotografie. Urbex staat voor *urban exploring* en is een wereldwijde scene. Op jacht naar verlaten en soms half ingestorte gebouwen komt Walet in gevaarlijke situaties terecht. „Er kunnen junks of criminelen in zo'n pand zitten, de eigenaar kan verhaal komen halen, we hebben de politie ook wel eens op ons af gehad.”

Walet gaat dan ook nooit alleen op pad, altijd gaat hij met een team van twee tot vier man. „De gebouwen zelf zijn vaak ook niet veilig. We letten goed op of vloeren of plafonds van de ruimtes die we binnegaan niet instorten. Mijn vrouw is akkoord gegaan met dit werk, maar ze wil van tevoren niet weten waar ik naartoe ga. Pas achteraf mag ik erover vertellen.”

Een raar idee

Walet, die in Eersel woont, was nog geen fotograaf toen de urbex-vonk oversloeg. Tijdens een vakantie in de Belgische Ardennen, nu vijftien jaar geleden, vroeg een buurman op de camping hem om mee te gaan om een verlaten huis te gaan fotograferen. „Ik vond dat maar een raar idee, maar toen we die villa eenmaal bereikt hadden, vond ik het magisch. Er stonden nog gevulde kasten en een bureau, er lagen fotoalbums die we hebben doorgebladerd.”

Ja, ik wil elke week het beste van het Eindhovens Dagblad (Premium) ontvangen via e-mail

Onder de foto: ruïnes uit het Sovjettijdperk.



Martijn Walet: „Afbladderende muren vind ik gewoon heel erg mooi.” © Martijn Walet

Hij dook in de urbex-scene en leerde zichzelf fotograferen. Hij maakte trips: eerst in België, later ook naar Italië en de laatste jaren vooral naar Georgië en Armenië. „Na de val van de Sovjet-Unie zijn daar veel gebouwen aan hun lot overgelaten.” Het theater in Georgië, dat hij vond met hulp van drie oude mannen op een caféterras, is ooit gebouwd in opdracht van Lenin, een sanatorium komt uit de koker van Stalin.

Schoonheid van het verval

Door goed speurwerk vindt Walet de meest fantastische gebouwen. Een Italiaans kerkje met een ingestort dak, waar struiken binnendringen. Een Escher-achtig trappenhuis van het sanatorium met felblauwe, nu afbladderende muren. Een verlaten, hoge gang van een voormalig psychiatrisch ziekenhuis. „Het is de schoonheid van het verval die het zo aantrekkelijk maakt”, zegt Walet. „Die benadruk ik door symmetrische composities te maken. En het belangrijkste is misschien nog wel het licht. Soms wacht ik een paar uur tot het licht precies op de juiste manier binnenvalt.”

Martijn Walet, ‘Urban Serenity’, Sint-Pancratiuskerk Hoogeloon, t/m 23 juni. Open za en zo 13-17u.